Трембіта ніколи

не грає веселої,

Вона сповіщає про горе.

Було це давно.
Далеко в горах
Жили легенди,
Велети й Чугайстри.
Серед смерек,
Що ніколи не впадали
У жовту зажуру,—
Ніжніла берізка
Чистим створінням.
Голос її тремтячий, дівочий
Пробирав до коріння
Дерева високі,
Напоював соком.
Смереки слухали
І капали слізно
Живицею в хвою.
Так гарно співала берізка.

Та ночі одної
До лісу закравсь вітролом.
До ранку боролись дерева,
А над ранок
Гори
Вкрились ранами,
Коріння страхало хижими пащами,
Тільки берізка тендітна
У вимерлім лісі
Сиротіла:

— Ой тужу я, тужу,
Візьміть мою душу,
Поки не зотліла.
Велетам дарую
Кору свою білу.
Візьміть її, не шкодуйте,
Поки не зчорніла…

Нагострили Велети
Велетенські леза —
І упала леготом
В зрубі береза.
А Чугайстри живицею
Кору обсмолили
Та й для світу
Гуцульського
Зробили
Трембіту.

Ходить трембіта

гуцульськими селами,

Голосом рідного лісу

гуторить…

Трембіта ніколи

не грає веселої,

Вона сповіщає

про сум у горах.